

ner, hvis Indtægt kan beskattes, saa vil man, ved deraf at beregne 1 pCt., have 30,000 Kd. forøget Indtægt. Det er en Hjælpekilde, som ikke er ringe, og en Indtægtskilde af en saadan Art, at man ikke bør overse den, idet man gaaer ind paa Fastsettelsen af en Indtægtsstat. Jeg troer, at det ærede Medlem fra Odense (Schovelin) har Ret, naar han betegnede Arv som en Indtægt, hvoraf der maatte tages Skat, og jeg troer, at der var kun en Misforstaaelse mellem ham og den ærede Rigsdagsmand fra Varde (H. Hage), idet denne tænkte sig Arven, idet den gik ud fra Arveladeren som Gjenstand for Bestatning, medens den først bliver det, idet den tilfalder Arvetageren. Der, hvor Arven ikke falder som reel Indtægt, kan den ikke blive beskattet, og den tilfalder Ingen som reel Indtægt, førend han kommer i Besiddelse af den. Lad os tænke os, at en Sum gik over, bestemt til gennem en aarlig Indtægt at komme visse Personer tilgode, da er den ikke kommen som Indtægt til nogen Person, og altsaa kan den kun blive Gjenstand for Indtægtsstat, forsaavidt den vedkommende Organisation er at betragte som et Institut. Der bliver saa igjen Spørgsmaal om, hvorledes vi skulle komme til at beskaffe Instituter af denne og lignende Art; Gjenstand for personlig Indkomststat kan Arven imidlertid, som sagt, ikke blive, førend den er tilfalden en bestemt Person.

De Mangler, som her ere blevne fremhævede med Hensyn til Maaden, hvorpaa Indtægtsstaten er ordnet, antager jeg mere høre til anden Behandling, saa at de ikke nu med Nytte kunne komme frem her. Det forekommer mig, at det, som for Diebliffet er Hovedsagen, selv om vi havde brugt en mindre heldig Wei til at naae Maalet fra Begyndelsen af, er, at komme til i en nogenlunde omfattende

Maalestof og efter nogenlunde ordnede Regler at faae et Apparat skaffet tilveie til at bedømme en Indtægtsstats Virksomhed. Vi maae opstille hvilke som helst Regler vi ville, saa ville vi efter 2, 3 eller 4 Aars Erfaring komme i den Nødvendighed at forbedre det og opstille andre, maaskee simple, maaskee lettere, maaskee mere gennemgribende. Dermed vil jeg paa ingen Maade styde nogen af de Betragtninger tilside, som have gjort sig gjældende her, men jeg vil ønske, at man ikke ved Behandlingen af Lovudkastet vil forsinke Lovens Tilblivelse, for at naae en Fuldkommenhed, som under de nærværende Omstændigheder endnu ikke kan naaes. Der har været gjort Indvendinger imod Selvangivelse. Det forekommer mig, at saaledes som Selvangivelse er antydnet her i Udcastet, kan man føre den ind i Loven og lade den blive udenfor, den bestaaer alligevel. Jeg paastaar, at det er umuligt for nogen som helst Rigningscommission at forkaste min Selvangivelse, naar jeg gaaer op som ærlig Mand og siger: Det er min Indtægt, hverken mere eller mindre. Rigningscommissionen kan undergive den en ny Undersøgelse, den kan for dens Rigtighed kræve Beviisligheder, den kan, førend den beskatter mig, kræve mit borgerlige Ord — var det ikke saaledes? (Stemm er: Min borgerlige Ære!) — nu, min borgerlige Ære, som jeg haaber for enhver Mand er ligesaa god som den dyreste Ed, thi Den, hvis Borgerære ikke er Pant nok, hans Ed kan let blive en Toldbødd. Jeg siger, man kan sætte Selvangivelsen i Loven eller lade den blive udenfor, og den er der dog ligesuldt, thi her i Loven er, saavidt jeg kan skjønne, Selvangivelse ikke tilstede som Tvang, men som et Middel eller en Rettelse, og Eden er heller ikke tilstede som Tvang.